Ah Şu Telefonlar

— *ErtğrulErdoğan* · 21 Nisan 2012

Yatak odanın perdesi desenli ve siyahtı, sabahın erken saatlerindeki gün ışığı bulduğu aralıktan pencere kenarında keyifle uyuyan adamın yüzüne yansıyordu. Adam, yanladığında karısıyla burun buranaydı. Gözünün birini açıp saatine baktığında "Daha erkenmiş" diyerek yorganı kafasına çekip tekrar uykusuna daldı. Dışarıda çöp kamyonunun sesi ortalığı inletiyor, kulakları tırmalayan motor gürültüsü ise sokaktan gitmek bilmiyordu.
Orta yaşlardaki beyaz saçlı adam akşamdan telefonuna kurduğu alarmdan on dakika önce ayaktaydı. Yatağının altına kaçan terliğini güç bela çıkardığında telefonuna biriken mesajlardan bir kaçına bakabildi... "Sürpriz paket tarifeniz sona ermiştir" uyarısı ile tuvaletin yolunu tuttu... Sifon sesleri binanın aralığından gelen diğer seslerle karışıyordu... Adam, cebinde götürdüğü telefonuna bakıp gelen diğer mesajları bir kez daha açıkgözleriyle okudu. "İyi ki, sona erdi" diyerek mutfağa geçip, televizyonun tuşuna dokunduğunda eşi de kahvaltısını hazırlıyordu. Telefona gelen mesajlar ardınca ekrana düşüyordu. "Yeni kampanyamızdan yararlanmak için 20 TL yükleyin, 300 SMS kazanın" , "Tavuk 4.76, Beyaz Peynir'de şok fiyat 8,99, 3 Kg Yağ + Bulaşık Makinesi Deterjanı 19.99" , " Mobilya'da kampanya..."
Kadın çayları doldurduğunda, yumurtalarda pişmek üzereydi. Adam yatak odasında pijamasının üstünü çıkarmaya başladığında telefonuna düşen mesajlara bakmaya yetişemiyordu. "Yeni kampanyamızdan yararlanmak için '22..' Numarayı tuşlayın, 100 dakika kazanın" uyarısını kulak ardı edip kahvaltı sofrasına oturduğunda, bu kez televizyondaki cep telefonlarının reklamları rahat bırakmıyordu...
Adam karısını öperek kapıyı örttüğünde metroya yöneldi. Metro öylesine uzak değil, bir yokuş salımı aşağıda ve her zamanki gibi kalabalıktı. Uzaktan gördüğü metroyu kaçırmamak için koştu... Kartını hızla makineye gösterip merdivenleri ikişer ikişer çıktı. Soluk soluğa son vagona adımını attığında vagonun kapısına sıkışan ceketinin ucu sallanıyordu. Vagonun içi havasızdı. Yolcuların birçoğu telefon ekranında bir sağ, bir sol, bazen de yukarı-aşağı el jimnastiği yapıyordu!
Gençlerin kulağından yansıyan müzikleri ise duymamak mümkün değildi.
 Arada sırada çalan oyun havalı, şarkılı türkülü, kahkahalı ve ezanlı telefonların zili, sessizliği bozduğu gibi, yolcuları güldürmüyor değildi. Kitap ve dergi karıştıran birkaç kişi dışında kimse yoktu. Adam, bir sonraki durakta kurtardığı ceketi ile rahatladı. İşini ve ay sonu yatıracağı faturaları düşündü. Müdürünün tavırlarına kızsa da, yine de "Birkaç saat izinle işlerimi hallederim"i içinden geçirdiğinde titreşimde olan telefonun çalmasıyla dizini istem dışı ileri ittiğinde önündeki bayanın bacaklarına sertçe dokundu. Kadın genç ve bakımlıydı. Modern çerçeveli gözlük ardındaki bakışları korkutucuydu. Adam, kadının bir şey söylemesine fırsat vermeden "cep telefonum titreşimde çaldı, çok özür dilerim, istemeyerek oldu" özrüne kadın, bir şey söylemeden kafasını sallayarak tekrar önüne döndü. Adam cebinden güçlükle çıkardığı telefona baktığında; "Kredi kartınızın son ödeme tarihi 20 Nisan" uyarısıyla kalbi farklı attı. Dişlerini sıktığında boncuk boncuk terde burnundan aşağı damlamaya başladı. Durağa yaklaştığında ceketinin içindeki mavi desenli beyaza çalan gömleği de sırtına kadar ıslaktı. İstasyonun çıkış

merdivenlerine yaklaştığında yolcuların birçoğu yürüyen merdivenleri tercih etmişti. Adam ise “Şu insanları anlamıyorum, birkaç merdiven yürüseler ölürler mi, obezite olduk!” diyerek merdivenleri adımlayarak çıkmayı tercih etti. Dışarıya çıktığında ayaküstü satış yapan ve anket doldurmak için çevreye dağılan gençler önüne geleni çevirmenin telaşı içindeydi. Kendisini çeviren punkçu görünümlü, yeşil ojesi benekli, cılız ve kısa boylu genç kız; “Beyefendi bir saniyenizi alabilir miyim?” dediğinde, “İşe yetişmem lazım!” yanıtı, kızı tatmin etmedi. Tekrar üsteledi; “Yalnızca bir dakika” yanıtına adam bu kez soruları yanıtlamayı tercih etti. Adres ve telefon istendiğinde “Orada dur kızım, ben kimseye telefon numaramı vermem, bak verdik, zırt-pırt şimdi sürekli rahatsız ediyorlar. Hem biliyor musun, bu adres bilgileri ile kötü iş çevirenler bile var, haydi bana eyvallah” diyerek uzaklaştığında, kızda anketiyle öylece kalakaldı…
Adam, iş yerine geldiğinde mesaisinin başlamasına henüz on dakikası vardı. Asansörün önü her zamanki gibi kalabalıktı. Beş kişi asansörün loş ışığında yukarı çıkıyordu… Yüzlerde sabahın gerginliği vardı. Resmi suratlar asansörden bir bir indiğinde adamın telefonu bu kez uzun uzun çaldı. Asansörde yan servis müdürüyle birlikte kalmıştı. Telefonuna baktığında karşısındaki tiz sesli müşteri temsilcisi kadın;
“Doğum tarihiniz,”
“ 1968”
“Annenizin kızlık soyadı?”
“ Arbaş”
“Verdiğiniz bilgiler için teşekkür ederiz. Bankamıza yaptığınız kredi müracaatınız kabul edilmiştir. En kısa sürede kredi başvurusu yaptığınız şubemize bekleriz”
Adam, gülümsediğinde asansörde sekizinci katta durdu. Şefinin suratına bakmadan imza kartonuna imzasını atıp odasındaki arkadaşlarına “Günaydın” diyerek masasına oturdu. Yazışma, telefon trafiği arasında akşamı ettiğinde pestili de çıkmıştı. Metroya bindiğinde boş koltuğa oturup kafasını cama yasladı. Cep telefonuna gelen bitmek tükenmek bilmeyen mesajla irkildi. Ekrana baktığında “KIPA” yazısının ardını merak etti. “Mesaj aç” tuşuna dokunduğunda; “3-5 tarihleri arasında büyük fırsat, et ürünlerimizde %25’e varan indirimler, fırsattan yararlanın” yazısını daha fazla okumadan tekrar gözlerini kapattı. “Fatih Sultan Mehmet İstasyonu” otomatik anonsuyla uyandı. Bir durak sonra indiğinde ise yağmur hafifçe çiseliyordu. Şemsiyesini almadığına pişman oldu. Elindeki gazeteyi kafasına tutarak istasyon merdivenlerinden indiğinde cep telefonu tekrar çaldı. Bakmayı istemedi, ancak “Ya önemli bir haberse” diyerek baktığında eşi “Gelirken sigaramı unutma” mesajı ilk kez özeldi. Gülümsedi. Metro çıkışındaki markete uğrayıp, aldığı kredinin rahatlığıyla iki poşetle çıkıp evinin yokuşlu yolunu tırmandı. Cep telefonu yine rahat bırakmıyordu. Ardınca çaldı. Üç zil çalımından sonra elindeki erzakları bir kenara bırakıp, “Ya eşimse?” diyerek baktı. Ekrandaki numarayı tanımadı. Israrlı beşinci zil çalımında yeşil tuşa dokundu.
“İyi günler beyefendi, konuşmalarınız güvenliğiniz için kayda alınmaktadır. Lütfen ‘444….’ nolu telefonumuzu arayınız” otomatik konuşmasına “Evet” diyerek poşetlere tekrar yüklendi. Zili çalıp kapı açıldığında karısının bir elinde ucu yağ ve unla topak olmuş maşa vardı. Kadın eşini güler yüzle karşıladı. Poşetleri mutfağa birlikte taşıdıklarında kadın, “Yorulmuşsun kocacığım, şimdi ben seni dinlendiririm merak etme” cilvesiyle mutfakta yarım kalan balığı kızartmaya devam etti. Adam “kurt gibi açım”

diyerek üzerini değiştirdi, yüzünü de yıkadıktan sonra eline aldığı belgelerle sabit telefonun başına geçti. Verilen numarayı tuşladığında karşısına çıkan otomatik müşteri temsilcisi kadının sesini dinlemeye başladı;
“Türk Telekom müşteri hizmetlerine hoş geldiniz” karşılamasını birde İngilizce dinledi. Daha sonra “telefon numaranızın başında sıfır olmaksızın tuşlamanızı” uyarısıyla, adam hızla tuşlara dokunmaya devam etti. Ardından “Telefonunuzun numarası doğru ise 1’i tekrar girmek için 2’yi tuşlayın” komutu ile 1 tuşlandı. “bedava arama” konulu reklamdan sonra adam, “nerden bulaştım, karnımda çok acıktı” sızlanmasıyla sıralanan hizmet türlerini bekledi. Otomatik ses; “Ev Avantajı için 1’i, Fatura için 2’yi, Arıza için 3’ü, Lokum için 4’ü, Kampanyalarımız için 5’i, On-line işlemler için 6’yı, Nakil işlemleri için 7’yi, Diğer işlemler için 8’i ve Wirofon için 9’u tuşlayın,” dediğinde İnternet arızası için hangisi olduğuna karar veremedi. Hizmetleri bir kez daha dinlediğinde, karısı mutfaktan seslendi;
“Kocacığım balıklar soğudu…”
“Geldim hayatım, geldim…” dese de telefonun başından ayrılamadı. Bir kez daha 444’lü numarayı çevirdiğinde otomatik sesi dinlemeye tekrar başladı. Müşteri hizmetlerindeki kadının “reklamlar” bölümüne geçtiğinde, sinirlenerek olanca hızıyla ahizeyi telefona yapıştırdı. Burnundan soluyordu, hızını alamadan telefonu yere çarptığında, “…diğer işlemler için…” sesinin tizliği yine de geliyordu. Adam, kontrolden çıkmıştı. Ayaklarıyla telefonun üzerinde zıpladığında ses de kesilmişti… Olup bitene korkan karısı salataya döktüğü yağı hızla tezgâh üstüne koyup koştuğu yatak odasının kapısında şaşkın ve donuktu. Adam kıpkırmızı suratı ve boynunda şişen damarlarıyla “Başlarım, arızasına da, faturasına da! Mesajlarına da!” diyerek sofraya oturduğunda, cep telefonuna düşen titreşimle birlikte elleri hala titriyordu… Göz ucuyla gelen mesaja baktı.
“Ucuz tatil fırsatı…” nın gerisini okumadan, “…na koyarım şu paranın yokluğunda tatilini de, fırsatını da, mesajını da!…” diyerek küfür etmeye devam ediyordu…

Ertuğrul Erdoğan
Nisan 2012/Bursa